

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 162.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939398576.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Fader hentede mig selv! Han omfavnede mig med usædvanlig Heftighed, men talte ikke et Ord paa Veien og jeg vovede ikke at spørge ham. Jeg var saa medtaget af de sidste Dages Sjælslidelse ved Uvisheden om Claras Skjæbne, at jeg neppe kunde holde mig opreist, da vi steg ud af Vognen, men Fader slyngede sin Arm om mig og mere bar end fulgte mig gjennem de store tomme Sale ind i min Moders Cabinet, hvor hun sad i Sophaen med Armene hvilende paa Bordpladen, og Ansigtet skjult i Hænderne, saa fordybet i sin Smerte, at hun ikke hørte os, før Fader sagde: »Jeg bringer dig vort Barn, min elskede Tyra!« Hun saae iveiret - aldrig kan jeg glemme dette Syn, Minona! Det ængster mig endnu i mine Drømme! - Hendes store Øielaag hang tunge af Graad ned over de matte Øine, Læberne skjælvede krampagtigt, og hun var saa svag, at hun kun med Anstrængelse strakte Armene ud imod mig. Men jeg kastede mig paa Knæe foran hende, og udbrød med taarekvalt Stemme: »Siig mig for Himlens Skyld, hvad er der blevet af min Søster hvor er Clara?« Moder bedækkede Ansigtet med sine Hænder, men Fader svarede i en stræng Tone: »Læg Mærke til, hvad jeg vil sige dig, Tyra! den Person, Du spørger om, skal ikke længer betragtes som vor Datter eller din Søster - hun har gjort sig uværdig til at bære din Faders Navn, og Du vil aldrig see hende eller høre hende omtale. Dig forbyder jeg at nævne hendes Navn - jeg *ønsker* at Du skulde glemme hende. Du er for ung, og - Gud være lovet! for uskyldig, til at forstaae hendes Vanære. Beed til Gud, at Du aldrig maa forstaae den. See paa din Moder, Tyra! Du veed hvor høit hun elskede dette Barn - *hun* har selv forskudt hende. Lad det være dig nok!« - Inden jeg kunde svare, ringede han paa min Kammerjomfru og befalede hende at følge mig op til mine Værelser. Det var en ny Pige, og det var ikke til min kjære gamle Stue, hvor jeg havde tilbragt lykkelige Timer sammen med Clara, hun førte mig, men til en anden Fløi af Huset, der i min Fraværelse var indrettet til mig. Hvert Spor af *hende* var fjernet eller tilintetgjort - hendes Sager var bragt bort, hendes Værelser aflaaede, og hendes Portrait, som jeg samme Aften med feberagtig Uro søgte, flyttet op paa Pulterkammeret, 163 hvor det stod med Maleriet vendt ind mod Væggen. Jeg kan ikke sige dig, med hvilken sønderknusende Smerte jeg saae disse søde Træk igjen! Men hvad der især fyldte min Sjæl med en Bitterhed som den neppe kunde rumme, var den Maade, hvorpaa jeg havde hørt hende omtale. Var det en vanæret Kvinde, hvis Øine saae ind i mine, den Aften da jeg sidste Gang talte med hende - hvad var da Uskyldighed? Fader havde sagt, at *jeg* var for uskyldig til at fatte hendes Brøde - jeg grublede over disse Ord og over Claras eget Vidnesbyrd: at hendes Handling var helliget af Kjærligheden og frikjendt af hendes egen Følelse, og jeg lovede mig selv, ikke at dømme iblinde, men forske Nat og Dag, til min Tro paa Uretfærdigheden af Verdens Fordømmelse var blevet til Vished.«